

Natasha Lester

DE DRIE LEVENS VAN ALIX ST. PIERRE

'Een verhaal over moed,
oorlog en haute couture –
Natasha Lester heeft een
prachtig boek afgeleverd.'
The New York Journal of Books

ROMAN

Natasha Lester

De drie levens van
Alix St. Pierre

Vertaald door Marion Drolsbach en
Janet Limonard-Harkink

De Fontein

Proloog

Parijs, 1937

Het heeft me altijd gefascineerd wat ik, gebaseerd op een zekere Ierse helderziendheid, vooraf in een kunstenaar kan zien...

– Carmel Snow, *Harper's Bazaar*

‘Ik ga niet met je mee,’ zei Lillie tegen Alix op de dag dat ze hun deftige Zwitserse etiquetteschool moesten verlaten om in Parijs aan het echte avontuur dat het leven wordt genoemd te beginnen.

Alix lachte. ‘Je bedoelt dat je te lui bent om in te pakken en dat je wilt dat ik dat voor je doe?’ In hun gezamenlijke kamer op Le Manoir trok ze Lillies koffer onder het bed vandaan.

Maar Lillie schudde haar hoofd. ‘Voordat we vertrokken uit LA heb ik mijn moeder beloofd dat ik na een jaar weer naar huis zou komen. Ze heeft me geschreven om me daaraan te herinneren.’

‘Maar jij gaf mij de indruk dat...’ Alix stopte midden in de zin en liet zich op het bed zakken.

Lillie lag op haar rug en staaarde naar het plafond. In haar hand hield ze een foto van Lillie, Alix en hun vriend Bobby zo stevig vast dat hij kreukte. De foto was genomen op een jaarmarkt in LA in de week voordat de meisjes naar Zwitserland waren vertrokken. Het

verfrommelen van die geliefde afbeelding van hen drieën maakte Alix duidelijk dat Lillie op dat moment meer verdriet had dan zij.

Alix liet zich op haar knieën op de grond glijden zodat ze het haar van haar vriendin kon strelen. ‘Wat erg voor je,’ zei ze.

Haar woorden maakten Lillie aan het huilen, ze snikte het uit. ‘Ik vind het ook erg.’

‘Het komt heus weer goed,’ zei Alix zachtjes. Ze slikte al die andere woorden in. *Jij liet me dit hele jaar denken dat je mee zou gaan naar Parijs, terwijl je de hele tijd wist dat dat niet zo was.* In Lillies tranen kon ze zien dat ze was gaan geloven in de plannen die ze hadden gemaakt om samen een kamer in een pension te huren, een Franse minnaar te nemen en na een avond uit in Montmartre via de Eiffeltoren in de ochtendschemer naar huis te lopen, alsof een tovenaar haar in tweeën zou delen en één helft naar haar moeder en Peter Brooks zou sturen – de man met wie ze volgens haar moeder moest trouwen – en de andere helft met Alix mee naar Parijs.

Het was de eerste keer dat Alix blij was dat niemand ooit iets van haar had verwacht, dat de enige weg die zij moest volgen de weg was die ze zelf had uitgestippeld. Genegenheid, de tederheid van een moeder, de trots van een vader had ze moeten missen, maar het gemis van Lillie – het talent om in jezelf te geloven en keuzes te maken – was ook heel wezenlijk en pijnlijk.

‘Ik ga je zo vreselijk missen,’ was het enige wat Alix zei. En dat was waar. Sinds haar dertiende had ze Lillie elke dag gezien. Maar wie weet wanneer ze elkaar weer zouden zien, nu Alix naar Parijs ging en Lillie naar LA?

‘Neem jij deze maar mee.’ Lillie drukte de gekreukte foto van drie glimlachende, blije mensen in Alix’ hand. ‘Ik heb er thuis nog een. En Bobby heeft er ook een. Ik wilde je die de hele tijd al geven omdat...’ Ze aarzelde, en Alix wist wat Lillie niet hardop wilde zeggen. *Omdat jij het je niet kon veroorloven om er zelf een te kopen.*

‘De drie musketiers,’ zei Alix, in een poging Lillie aan het lachen te maken.

‘Nee,’ zei Lillie beslist. ‘Soms gaan mensen anders over elkaar denken. Dat zal ons drieën nooit overkomen. Wij zijn...’ Ze dacht

even na. 'De drie zijden van een driehoek. Als er eentje weg is, is er geen driehoek meer.'

Het zorgde ervoor dat Alix opstond en zich naast haar vriendin op het bed liet vallen, waar alles uiteenviel in een omhelzing doorweekt van tranen.

Lillie leunde iets naar achteren en glimlachte. 'Je bent net als de aangever in een film,' zei ze, wat niet bepaald complimenteuz klonk. Totdat ze daaraan toevoegde: 'Iedereen denkt altijd dat de ster op het doek de aandacht en liefde verdient, maar soms steelt de aangever de show. En iedereen vraagt zich af waarom die aangever hun niet eerder is opgevallen. Dat ben jij,' zei ze resoluut tegen Alix, die totaal geen geloof hechtte aan die voorspelling. 'Jij bent degene die de moeite waard is om naar te kijken.'

Alleen je allerbeste vriendin zou zoiets zeggen terwijl die haar eigen dromen opzij moet zetten en naar degene keek die ze altijd haar zus had genoemd, en toekeek hoe zij haar koffer oppakte en vertrok en wél haar dromen ging najagen.

'Ik hou van je,' zei Alix, terwijl de tranen weer over haar wangen liepen.

'Totdat er geen driehoeken meer bestaan,' zei Lillie grijnzend, wat een weinig damesachtig gesnuif van beiden opleverde.

Twee dagen later stond Alix St. Pierre midden op de Pont Alexandre III tussen twee stenen nimfen die op het punt stonden om met volledige overgave in het water te duiken. Boven haar hoofd verspreidden de bolvormige art-nouveaulampen stralen als van een vollemaan en deden het ochtendgloren schitteren als een juweel. Links en rechts van haar was de brug versierd met cherubijnen, gevleugelde gouden paarden, leeuwen en geschulpte zeeschelpen – als het maar levendig, wild, impulsief en onmogelijk was. Maar het was er allemaal, vlak voor haar, dus het was niet onmogelijk, nu niet.

Er brak een glimlach door op haar gezicht en ze leunde voorover, net als de nimfen, en ze boog zich zo ver mogelijk naar voren boven de Seine. Ze spreidde haar armen wijd en omhelsde Parijs, haar vreugde was te groot om binnen te houden. En ze begon te lachen.

Hoe zou ze ooit kunnen stoppen met lachen nu ze in Parijs was?

Het ochtendgloren ging over in de ochtend. Ze rechtte haar rug en ze deed haar handtas open om de lijst met namen te pakken die Lillies ouders haar vanuit LA hadden toegestuurd om die in de dichtstbijzijnde afvalbak te gooien. Alix had dan misschien alleen een middelbareschooldiploma naast de introducties die Lillies familie haar via die lijst hadden willen geven, maar ze kon en wilde niet voor eeuwig op de liefdadigheid van de Van der Meers blijven teren. Daar kwam bij dat de namen op de lijst aan high-societytypes behoorden die maar weinig deden en veel geld uitgaven, en bij dat slag zou Alix altijd een buitenbeentje zijn. Hier in Parijs, in het land waar haar ouders waren geboren, zou ze mensen vinden bij wie ze hoorde.

Ze stapte vastbesloten in noordelijke richting naar Printemps en stond tien minuten later met open mond naar de imposante voorgevel te staren waarop beelden van de vier seizoenen dramatisch boven de hoofden van het winkelend publiek uitstaken dat in en uit liep, met winkeltasjes als armbanden aan hun arm. Hoe bestond het dat zij de kunst die overal aanwezig was niet zagen? De schoonheid van alles om hen heen? Van Parijs!

Alix kon zich er maar net van weerhouden om de elegante kraag vast te grijpen van de vrouw die langs haar liep en 'kijk dan!' te roepen. In plaats daarvan vermande ze zich en zwoer ze dat ze nooit zo afgestompt zou raken dat schoonheid en verwondering niet meer aan haar besteed zouden zijn.

Eenmaal binnen kocht ze de grootste cocktailshaker die ze kon vinden. Bij een kruidenier kocht ze gin, vermout en olijven, en daarna liep ze weer naar het zuiden. Ze nam plaats op een bankje in de Jardins des Champs-Élysées. Als ze elke dag zoveel liep, zou ze binnen de kortste keren de weg weten in Parijs zonder dat ze daarvoor de enthousiast geschreven reisgids *So, You're Going to Paris!* nodig had.

Ze schonk gin en vermout in de shaker en voegde zes olijven toe. Ze keek hoe laat het was. Halfeen. Genoeg tijd om haar lippenstift bij te werken, te checken of haar haar zich nog gedroeg zoals dat in Parijs gewenst was – stijlvol en onberispelijk – en zette haar kittige turquoise hoed recht die hier gelukkig het toppunt van modieus

was, in tegenstelling tot de Verenigde Staten, waar de saaie en zware gleufhoed *à la mode* was. Ten slotte nam ze de houding aan die volgens Lillies moeder het allerbelangrijkste was wat een meisje kon leren. Daarbij moest je je voorstellen dat er een uitzonderlijk lang potlood aan de achterkant van je hoofd was bevestigd waarmee je probeerde op het plafond te tekenen. Het was de bedoeling dat hierdoor je kin omhoog- en je borst vooruitging – zonder dat je die vrijpostig naar voren stak – en dat je middel er op de een of andere manier smaller van werd. Het enige gedeelte van dat advies dat ze negeerde was dat ze haar ogen bedeesd neergeslagen moest houden, want Alix keek vrijmoedig de wereld in.

Ze liep met haar martinishaker naar Rue Jean Goujon 18, de Parijse studio van *Harper's Bazaar*, waar ze in de lobby wachtte, met haar blik onafgebroken gericht op de rammelende ijzeren kooilift. Na iets langer dan een uur kwam daar een vrouw met blauw haar en een blauwe bril uit, met een figuur als dat van Lillies moeder – dat kreeg je door nooit te eten of anders door een geforceerde steunpilaar: de vloeibare lunch. Het was Carmel Snow, hoofdredacteur bij *Harper's Bazaar* en in Parijs voor de collecties en de grande dame van de vloeibare lunches, was Alix ter ore gekomen.

'*Bonjour*,' zei Alix met een brede glimlach. Volgens Lillie was haar glimlach haar beste eigenschap, die dat vriendelijk had bedoeld, en ook volgens Lillies moeder, die wilde dat Alix zich afvroeg hoe het met al haar andere tekortkomingen was gesteld.

Ze hield de cocktailshaker omhoog. 'Ik heb gehoord dat u van een lunch van drie martini's houdt. En die heb ik dus bij me. Ik hoop dat u bereid bent om voor die drie martini's naar mijn portfolio te kijken.'

Carmel liet een luide, sprankelende lach horen.

Alix vatte dat op als een aanmoediging en haalde een heel duur martiniglas uit haar boodschappentas tevoorschijn. 'Zal ik inschenken?'

'Dat is een goed idee,' zei Carmel. De klinkers omhelsden haar Ierse accent en doorspekten haar woorden met warmte. 'Maar dan wel in mijn kantoor.'

Eenmaal daar bekeek Carmel de door Alix gekoesterde tekenin-

gen en gooide ze vervolgens in de prullenmand. 'Jij bent voorbestemd voor public relations,' zei ze. 'Je tekent alsof een jurk bedoeld is om een lichaam te beperken in plaats van ermee te bewegen. Laat dat tekenen vooralsnog maar zitten.'

Alix probeerde niets te laten merken, maar zij had geen vermoed gedronken ter versterking. Ze was nog maar achttien jaar op deze wereld en ze had een droom om in Parijs in de mode te werken, en daarom was het onmogelijk om niet ineen te krimpen.

Carmel wendde haar blik niet af, waardoor Alix niet de kans kreeg haar gekrenkte trots te verbergen. Carmel merkte het en wees vervolgens op de cocktailshaker. 'Je weet hoe je iemands aandacht moet trekken en het gewenste leveren. Dat betekent dat de Service de la Presse jouw roeping is. De beste manier om public relations te leren is door te schrijven; begrijp hoe de pers werkt voordat je haar probeert te verleiden. Je begint vanavond bij de beroemde donderdagavond van Marie-Louise, waar je *le tout-Paris* ontmoet, en morgen begin je officieel hier bij *Harper's Bazaar* als junior moderedacteur.'

Alix kon er niets aan doen, ze juichte als een cheerleader.

Carmel hief haar glas. 'Ik zou willen dat ze jouw geestelijke spiritualiën in het Ritz zouden bottelen en serveren. Dat is beter voor mij dan drie martini's – en het heeft misschien iets langer effect.'

En vervolgens zat Alix met Carmel Snow in haar Parijse kantoor te lachen, een verbazingwekkende situatie die haar voor het eerst in haar leven het idee gaf dat het er niet toe deed dat ze een wees was die zich sinds haar dertiende door het leven had gerommeld, een meisje dat de afgelopen vijf jaar afhankelijk was geweest van de liefdadigheid van Lillies ouders en haar laatste cent had uitgegeven om naar Parijs te komen. Het gaf haar ook het idee dat Parijs de plaats was waar ze eindelijk de Alix St. Pierre kon worden die ze wilde zijn, het meisje dat ze in het verstilde en onberispelijke herenhuis van Lillies familie had moeten onderdrukken. Dié Alix kon eindelijk worden bevrijd.

Eerste druk oktober 2023

Oorspronkelijke titel *The Three Lives of Alix St Pierre*

First published in Australia and New Zealand in 2022 by Hachette Australia, and in the United Kingdom by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group Ltd, London

Copyright © 2022 Natasha Lester

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Marion Drolsbach en Janet Limonard-Harkink

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

Omslagbeeld © Trevillion

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 6456 9

ISBN e-book 978 90 261 6457 6

ISBN luisterboek 978 90 261 7015 7

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.